

en Forbedring af Havneforholdene ved Esbjerg, som rigtigt er karakteriseret af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen), naar han sagde, at Opgaven var at skaffe Esbjerg en Havn, der var noget bedre, end den var for Tiden, og at skaffe en saadan Udvidelse, at den var tilstrækkelig, i alt Fald i nogen Tid. Ja, hvis Opgaven var begrænset dertil, og denne Opgave kunde løses for en rimelig Bekostning, saa kan man meget vel begrænse sig dertil, men skal man anvende de 7—8 Mill. Kr., der er Tale om at anvende her, skulde man virkelig have noget helt andet for Pengene end det, man faar efter det Forslag, der her er Tale om.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Jeg havde unægtelig ikke ventet, at man fra saa mange Sider og heller ikke fra den sidste ærede Talers Side havde genoptaget Detailforhandlingen om denne Sag ved nærværende Behandling. Det er jo i Strid med Forretningsordenen, og man plejer i hvert Fald ikke at gøre det ved 3die Behandling.

Formanden: Nej, det er ikke i Strid med Forretningsordenen.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): At behandle Detaillerne ved 3die Behandling? Jeg bøjer mig selvfølgelig for den højtærede Formands Afgørelse. Jeg tager altsaa fejl deri.

For øvrigt vil jeg sige, at med al Respekt for det ærede Medlems Sagkundskab, en Respekt, der dog ikke er bleven bestyrket ved hans Udtalelser i denne Sag, tillader jeg mig alligevel at bygge mere paa Vandbygningsdirektørens Sagkundskab end paa det ærede Medlems. Det kan det ærede Medlem naturligvis ikke selv forstaa og endnu mindre billige, men det er nu mit Standpunkt. Maa jeg blot med Hensyn til et enkelt Punkt i, hvad det ærede Medlem omtalte, den saakaldte Øhavn, give en Oplysning. At det ærede Medlem er meget imod den, hørte vi ved 1ste Behandling. Saavidt jeg forstod det ærede Medlem nu, var et af Argumenterne det, at man derved stoppede Gennemstrømningen. (N. Andersen: Nej.) Naa ikke. Det vilde ogsaa have været forkert, thi det er jo kun en Bro, der er Tale om at føre over, og ikke en Dæmning. Men naar det ærede Medlem saa i de stærkeste Udtryk fordømte denne Øhavn og tilmed erklærede sig enig med den ærede Ordfører i Sagen i det hele taget, altsaa ogsaa her, saa vil

jeg dog oplyse, og det vil det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds bekræfte, at den Gang, da Flertallet i Udvalget foreslog Vestprojektet, og jeg erklærede subsidiært at kunne tiltræde det, forlangte jeg, at man skulde tilrykke Lededæmningen længere ind mod Kysten, skønt man derved udelukkede Muligheden af denne Øhavn. Da tog det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds paa Ordførers og egne Vegne paa det stærkeste Ord for at bevare den og erklærede, at han netop ikke var enig i den Kritik, som fra anden Side, navnlig ogsaa fra den sidste ærede Talers Side, var fremkommen mod denne Øhavn. Der er saa mange vaklende Standpunkter i denne Sag, saa megen Selvmodsigelse fra deres Side, som her ere gaaede imod den virkelige Sagkundskab, at jeg mener det rigtigt at komme med denne Oplysning.

Naar det ærede Medlem siger, at han altid har holdt paa, at man ikke skal ødsle med Statens Penge, saa er der ingen mere enig med ham deri end jeg. Det har jeg maattet kæmpe for ved den ene Lejlighed efter den anden, ogsaa med det ærede Medlems Parti. Men hvorledes kan det ærede Medlem dog tro, at han staaar paa det Standpunkt efter det, han nu forfægtede, idet han erklærede sig enig i Flertallets Forslag, der gaar ud paa at rasere den nordre Mole, som jo dog er langt kostbarere end det, der efter det nu foreliggende Projekt er Tale om at rasere. Hvor kan endelig det ærede Medlem nu erklære sig enig med Ordføreren i Flertallets Projekt, da han dog nu ligesom ved Sagens 1ste Behandling — om jeg husker ret — vil have vendt op og ned paa det hele og have Fiskerihavnen mod Øst og Trafikhavnen der, hvor Fiskerihavnen nu skal ligge? Det er jo ganske i Strid med, hvad Udvalgets Flertal vil.

Jeg tror altsaa ikke, at ærede Medlemmer skulle lade sig forlede af, hvad det ærede Medlem her siger, til at forlade det Standpunkt, som Sagkundskaben i denne Sag indtager, den Sagkundskab, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller ellers altid forlange, at vi skulle bøje os for, men som de ganske vist selv have saa ondt ved at bøje sig for.

N. Andersen: Jeg vil sige til Ministeren, at jeg tror, han staaar sig bedst ved at overlade til mig at afgøre, hvad jeg mener at kunne gaa ind paa og hvad ikke. Han mente, at jeg selvfølgelig ikke kunde tænke mig Muligheden af, at Vandbyg-